

nevymínili, nýbrž je žalobcům spolu s mlýnem č. 38 propachtovali. V důsledku toho právem (§ 1096 obč. zák.) odvolací soud uznal, že jsou žalovaní povinni ony nemovitosti žalobcům jako pachtýřům odevzdati. Stanovisko spolužalované Anny B-ové, že byla neprávem odsouzena, ježto jí stavení č. p. 13 se stájem a zahradou vlastnický nepatří, nýbrž patří jejímu manžel, žalovanému Františku B-ovi, pročež že jen tento mohl býti k odevzdání těchto nemovitostí odsouzen, jest nesprávné a odkazuje se v tom směru, by se předešlo opakování, na příslušnou stať důvodů napadeného rozsudku, kde ono stanovisko Anny B-ové bylo zevrubně a podle stavu věci a zákona případně vyvráceno. Podotýká se, že § 1093 obč. zák., na nějž se Anna B-ova pro své stanovisko odvolává, tím že praví, že vlastník může jak své movité a nemovité věci tak i svá práva do pachtu dáti, nevylučuje, by cizí věc nemohla býti daná do pachtu (Srovnej Stubenrauch u § 1093 obč. zák., Ehrenzweig II. díl 1. ai 1920 u § 363, I (str. 376) a u § 369 II str. 404).

Čís. 10585.

Žaloba o obnovu (§ 530 a násl. c. ř. s.).

Jednání o povolení obnovy jest sloučiti s jednáním ve věci hlavní, lze-li předvídati, že bude obnova povolena. Není vadou řízení, jednal-li soud odděleně o přípustnosti žaloby o obnovu. Jest na soudě, jenž má rozhodnouti o přípustnosti obnovy, by především zkoumal, zda zákon uznává uplatněný důvod obnovy.

(Rozh. ze dne 28. února 1931, Rv I 131/31).

Žaloba o obnovu byla k r a j s k ý m s o u d e m (odvolacím soudem v základní rozepři) zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Podle § 540 c. ř. s. jest soudu zůstaveno spojení jednání a rozhodnutí o důvodu a o přípustnosti obnovy s jednáním ve věci hlavní neb odděleně jednati o důvodu a o přípustnosti obnovy, i když důvod obnovy prokázán jest listinami k žalobě v prvopisu nebo v ověřeném dopisu přiloženými, aneb navrhuje se obnova podle § 531 c. ř. s. Podle materiálů vydaných svého času ministerstvem spravedlnosti k zákonům o civilním řízení (svazek 1 str. 373 a str. 318 prvop. příl. k sten. protokolu) nepřevzal civilní soudní řád ani systém odloučení ani systém sloučení jednání o obnově řízení a jednání o věci hlavní, nýbrž umožnil, třebaže má býti oddělené jednání pravidlem, by se jednání mohlo přizpůsobiti konkrétnímu stavu věci. Zákon za tím účelem činí sloučení, pokud se týče oddělení jednání rescindenčního a rescissorního odvislým od větší, pokud se týče menší pravděpodobnosti výsledku žaloby o obnovu; dis-

kusi o věci hlavní jest sloučiti s diskusí o přípustnosti obnovy tam, kde jest předvídati, že obnova bude povolena. Není-li však tohoto předpokladu, jest omeziti jednání na otázku posléze uvedenou (§ 541 c. ř. s.). Z této úvahy plyne dvojí. Předně, že nemůže býti vadou řízení, jednal-li soud odděleně o přípustnosti žaloby o obnovu, neboť jde o věc volného uvážení soudu. Okolnost, že se soud zvlášť neusnesl, oddělití jednání (§ 189 c. ř. s.) nemá významu, ježto tímto opomenutím nebyla práva stran nikterak dotčena (§ 192 c. ř. s.). Z předchozí úvahy vyplývá dále, že jest na soudě, jenž má rozhodnouti o přípustnosti obnovy, by zkoumal především, zda zákon uznává uplatněný důvod obnovy. Zákon však uznává v § 530 čís. 7 c. ř. s. jen takové nové skutkové okolnosti a důkazy jako důvod obnovy, jichž přednesení nebo použití v řízení dřívějším bylo by způsobilo příznivější rozhodnutí věci hlavní. Okolnost, zda uplatněný důvod jest významným v tomto směru, bude lze zpravidla nejlépe objasniti při současném rozebírání věci hlavní, leč nemusí tomu tak býti a zákon nemá ani na mysli, by se tak vždy stalo, ukládaje soudu, by si uvědomil, než se pustí do věci hlavní, zda jest tu vůbec důvod obnovy uznaný zákonem. Tuto otázku lze také spolehlivě zodpověděti již v jednání rescindenčním, když jde o nové důkazy, z nichž se zřejmě dá usouditi, že jest naprosto vyloučena možnost, že by samy o sobě anebo ve spojení s důkazy v dřívějším řízení provedenými mohly způsobiti příznivější rozhodnutí věci hlavní, jak to bývá, jde-li o důkaz listinami za pravé uznanými, nikoli však o důkaz svědky, o jichž věrohodnosti lze ovšem rozhodovati teprve ve sporu o věci hlavní.

Čís. 10586.

Nemocenskému pojistnému přísluší přednostní uspokojení za týchž předpokladů jako výdělkové dani.

Soud není povolán, by z úřadu konal šetření o tom, zda prodaná nemovitost výlučně nebo převážně sloužila dlužníkovu výdělečnému podniku, z něhož byly předepsány nemocenské příspěvky.

(Rozh. ze dne 28. února 1931, R II 494/30).

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodané nemovitosti přikázal soud prvního stolu okresní nemocenské pojišťovně dlužné příspěvky na nemocenské pojištění v přednostním pořadí, rekursní soud zamítl návrh okresní nemocenské pojišťovny na přikázání dlužných příspěvků na nemocenské pojištění v přednostním pořadí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu okresní nemocenské pojišťovny.

Důvody:

Dovolací rekurentka stěžuje si na to, že jí rekursní soud nepřiznal z rozvrhovaného nejvyššího podání účtované dlužné příspěvky na ne-